
Моим стихам, написанным так рано,
Что и не знала я, что я - поэт,
Сорвавшимся, как брызги из фонтана,
Как искры из ракет,

Ворвавшимся, как маленькие черти,
В святилище, где сон и фимиам,
Моим стихам о юности и смерти,
- Нечитанным стихам! -

Разбросанным в пыли по магазинам
(Где их никто не брал и не берет!),
Моим стихам, как драгоценным винам,
Настанет свой черед.

Что же мне делать, слепцу и пасынку,
В мире, где каждый и отч и зряч,
Где по анафемам, как по насыпям —
Страсти! где насморком
Назван — плач!

Что же мне делать, ребром и промыслом
Певчей! — как провод! загар! Сибирь!
По наважденьям своим — как по мосту!
С их невесомостью
В мире гирь.

Что же мне делать, певцу и первенцу,
В мире, где наичернейший — сер!
Где вдохновенье хранят, как в термосе!
С этой безмерностью
В мире мер?!

Ty moje verše, napsané tak časně,
dřív než se ozval básník zakletý,
zapadlé jako krůpěj vody v kašně,
jak jiskry z rakety,

zaběhlé jako malí d'ábli krutí
do svatyně, snem vonným zastřené,
ty moje verše o mládí a smrti,
– mé verše nečtené! –

které si jen prach v krámech připomíná,
(po nichž se lidé nikdy neptají)
ty moje verše jako drahá vína
se jednou dočkají!

přel. Jan Zábrana

Co budu dělat, sama, slepá, bílá vrána
ve světě vidomém a rodinném,
kde vášeň do klatby či na kompost je dána
a kde pláč jako rýmu pomínem...

Ve světě, který neví o předurčenosti
k řemeslu Zpěv; o bludné cestě – směr
Sibiř... Jen vidiny mně, opilé, jsou mosty –
co s jejich nezměřitelností
v světě měř.

Co budu dělat, prvorozená, již hostí
svět lži-carů, kde rovný zdá se svah,
verš hřejí v termoskách a ze snů zbyly kosti, –
co s tou mou nezvažitelností
v světě vah?!

přel. Jana Štroblová, 1971

Mým veršům, jež jsem napsala tak brzy,
dřív než byl básník ve mně objeven,
a jež vyhrkly jako z kašny slzy,
smích jisker z ohně, ven,

a vpadly jako d'áblíci a chrti
do lovišť snů a do posvátných míst, –
těmto mým veršům o mládí a smrti,
jež nikdo nechce číst,

mým veršům, jež jsou ponechány stínům
v krámcích, kde leží prach jak neúčast, –
těm souzeno je jako vzácným vínům
oživnout ve svůj čas.

přel. Jana Štroblová, 1971

Вскрыла жилы: неостановимо,
Невосстановимо хлещет жизнь.
Подставляйте миски и тарелки!
Всякая тарелка будет — мелкой,
Миска — плоской,

Через край — и мимо

В землю черную, питать тростник.
Невозвратно, неостановимо,
Невосстановимо хлещет стих.

Мне нравится, что вы больны не мной,
Мне нравится, что я больна не вами,
Что никогда тяжелый шар земной
Не уплывет под нашими ногами.
Мне нравится, что можно быть смешной -
Распущенной - и не играть словами,
И не краснеть удушливой волной,
Слегка соприкоснувшись рукавами.

Мне нравится еще, что вы при мне
Спокойно обнимаете другую,
Не прочите мне в адовом огне
Гореть за то, что я не вас целую.
Что имя нежное мое, мой нежный, не
Упоминаете ни днем, ни ночью - всуе...
Что никогда в церковной тишине
Не пропоют над нами: аллилуйя!

Спасибо вам и сердцем и рукой
За то, что вы меня - не зная сами! -
Так любите: за мой ночной покой,
За редкость встреч закатными часами,
За наши не-гулянья под луной,
За солнце, не у нас над головами,-
За то, что вы больны - увы! - не мной,
За то, что я больна - увы! - не вами!

Dokořán otvírám žíly; nezastavíš ho,
nenastavíš ho – život prýští.
Neste se své nádoby, své talířky!
Budou mělké!

Přes okraj a do šířky
přetéká už...

Krmit stromy příští.
Hladová zemi, ty ho k sobě bereš!
Jediný, nenávratný, – nezastavíš ho,
nenastavíš ho – prýští, hlístá verš.
přel. Jana Štroblová, 1971

Tak ráda jsem, že po vás nestonám,
tak ráda jsem, že po mně nestůnête,
že pod nohama země cestou nám
se nehoupá a krok se nepoplete.
Že milujeme oba zábavu
bez velkých slov a vzteklych kalambúrů,
že pro náhodný dotyk rukávu
do hlavy krev hned nestoupá mi vzhůru.

Tak ráda jsem, že klidně vedle mne
laskáte ženu, která je vám milá,
že nehrozí mi muky pekelné,
když jiného jsem já zas políbila.
Že – ó té něhy! – se vám nedaří
otočit každý rozhovor vždy na mě,
že nepůjdeme spolu k oltáři,
že alelujá nezahřímá v chrámě.

Z celého srdce děkovat vám chci
za lásku, o níž sám nemáte zdání,
že pro vás nebdím dlouho do noci,
netouláme se spolu za širání,
že nevzdycháme touhou při luně,
že zlaté slunce pro nás není zlaté,
že po vás (ach!) mé srdce nestůně,
že ani vy (ach!) po mně nestonáte.
přel. Hana Vrbová, 1969

Líbí se mi, že srdce nebolí
Vás pro mne a mne pro Vás. Žádné drama...
Že sotvakdy zem pevná povolí
či odplyne nám dvěma pod nohama...
Líbí se mi, že mohu cokoli –
být směšná, zlá – co nezpůsobí hra má!...
Že si v mé přítomnosti dovolí
Vám v objetí být jiná vaše známá,

a když já líbám (ne Vás), promine
Váš zrak a nevoláte peklo na mě...
Že, bráno nadarmo, Vám nesplyne
z úst, něžný můj, mé něžné jméno, klamně
nepřisáháte, v mdloby povinné
nepadám, když se dotkne Vaše rámě
mne, náhodou... Že pro nás – nikdy ne –
nezazpívají alelujá v chrámě...

A že mne – přeslechněte, možno-li –
aniž to víte, aniž vím já sama,
tak milujete! Za mou řeholi,
za to, že nespím náměsíčně, za má
nebytí s vámi, bez slz, bez solí
schůzky, a sny – co nejvýš nad rukama...
Za to, že – Bože! – srdce nebolí
Vás pro mne a mne pro Vás. (Žádné drama...)
přel. Jana Štroblová, 2005